

WILLIAM SIRLS

HERKEN JIJ
EEN WONDER?

DE VERBORGEN
TUIN

ROMAN

William Sirls

DE VERBORGEN TUIN

Roman

Vertaald door Tineke Tuinder-Krause

uitgeverij

Uitgeverij Kok – Utrecht, 2015
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht
www.kok.nl

Oorspronkelijk verschenen onder de titel *The Sinners' Garden* bij Thomas Nelson, Inc., Nashville, USA.
© William Sirls, 2013

Vertaling Tineke Tuinder-Krause (T. Tuinder Translations)
Omslagontwerp IDD
Vormgeving binnenwerk ZetSpiegel, Best
ISBN 978 90 435 2374 5
ISBN e-book 978 90 435 2375 2
NUR 302

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording, or otherwise, without the prior written permission of the publisher.

Proloog

Judi liep weer naar het keukenraam en keek uit over de voortuin in de hoop Todds koplampen door het duister te zien breken als hij de bochtige grindweg opreed naar hun boerderij. Ze nam een slok koude koffie en verdrong een golf van teleurstelling. Ze vroeg zich af waarom hij *deze* keer zo laat – was. Met een zucht opende ze de oven deur, bang dat het eten inmiddels was uitgedroogd. Andy en zij hadden drie uur geleden al gegeten. De kip en de vulling zagen er nog goed uit, vond ze en ze slaakte een zucht van verlichting. Het rook in ieder geval goed.

‘Mammie?’ klonk een iel stemmetje uit de woonkamer. Het was Andy, haar driejarige zoontje, dat al ruim een uur op de bank had liggen slapen. Ze wist dat ze hem beter naar bed had kunnen brengen, maar ze bleef hopen dat Todd thuis zou komen. Dat hij deze keer zijn zoontje zelf zou willen instoppen.

‘Ik kom zo, jochie,’ zei ze en ze liep naar de gootsteen. Ze vulde een pan tot de helft met water en zette hem vervolgens op het fornuis. Het klikkende geluid van de brander werd gevolgd door een blauwe vlam die de bodem van de pan verwarmde.

‘Mammie?’ riep Andy weer.

Ze liep door de keuken en keek de woonkamer in. ‘Wat is er, Andy?’

Hij ging rechtop zitten, geeuwde en wreef met zijn vuistjes in zijn blauwe ogen. Hij keek half slapend en niet begrijpend om zich heen. ‘Waar ben je, mammie?’

Judi lachte, liep om de bank heen en knielde naast hem neer. ‘Ik ben hier, dommie.’

Hij glimlachte opgelucht en stak zijn armpjes uit voor een knuffel, die ze hem maar al te graag gaf. Judi hield hem stevig tegen zich aan, voelde zijn ribben bij elke ademhaling en snoof de geur van babyshampoo op die nog in zijn dikke, bruine haar hing.

‘Ga je nu de eieren koken, mammie?’ vroeg hij. ‘Zodat we ze kunnen verven?’

‘Ik heb net het water opgezet,’ zei ze en ze streekte zijn wang met haar hand. Ze was bijna vergeten eieren te koken voor de eierspeurtocht die overmorgen, op paaszondag, bij de kerk zou worden gehouden. ‘Vanavond kook ik ze zodat we ze morgen kunnen verven.’

‘Fijn,’ antwoordde Andy. Hij glimlachte en klapte in zijn handjes. Zijn tanden leken wel witte steentjes en het spleetje tussen zijn voortanden vertederde haar zo dat ze hem het liefst nog een knuffel had gegeven, maar dat deed ze niet.

‘Ga nou maar weer slapen. Als je dan wakker wordt, lig je boven in je grote-jongens-bed.’

‘Oké,’ zei Andy en hij keek haar met grote ogen aan. ‘Waar is oom Rip naartoe? Is hij al naar huis?’

Judi lachte weer. Rip klonk meer als ‘wip’. Ze liep naar het raam en keek naar de schuur naast de garage. Vanuit de schuurdeur stroomde gelig licht naar het meer. Ze kon de brede schouders van haar broer nog net zien terwijl de rest schuilging onder de motorkap van de oude Corvette die hij onlangs had gekocht. *Eigenlijk was het ding helemaal niet zo oud...* en hoewel ze wel een vermoeden had, wilde ze hem niet vragen waar hij het geld vandaan had gehaald om die auto te kopen. Sommige dingen kon je maar beter met rust laten.

‘Oom Rip is er nog, lieverd,’ zei ze en ze keek van de schuur naar het Eriemeer. Het leek zwart als glas en een strook maanlicht glinsterde haar toe.

‘Slaap lekker, mammie,’ zei Andy en hij ging weer liggen. ‘Ik hou van je.’

De vier mooiste woorden die er bestonden.

Judi liep terug naar de bank, kustte Andy op zijn wang en duwde

met haar vinger op zijn navel, zodat hij begon te giechelen. Ze kuste hem nog een keer en stopte vervolgens de deken stevig in om zijn benen en voeten. 'Ik hou ook van jou, Andy.'

Hij gaapte en zuchtte voordat hij haar met een glimlach liet weten dat hij op haar rekende. Dat hij erop rekende dat zij hem zou beschermen.

Ze stond op en keek weer naar buiten. Rip stond nu tegen de schuurdeur geleund en te roken, hopelijk een gewone sigaret. Hij gooide de peuk op de grond, drukte hem uit met zijn voet, liep weer de schuur in en deed de motorkap van de Corvette dicht. Hij had gezegd dat hij weg zou zijn tegen de tijd dat Todd thuiskwam. Judi hoopte dat hij het meende. Vermoedde hij haar geheim? Ze schudde haar hoofd. Ze had de blauwe plekken altijd prima weten te verbergen. Hij kon het niet weten. Of toch? Maar waarom draalde hij dan, alsof hij ergens op wachtte?

Als Todd laat thuiskwam, was hij meestal niet in een al te best humeur. En als dat zo was, was haar overbezorgde broer de laatste die Judi in de buurt wilde hebben – met zijn een meter negentig lange lijf. Als Rip Todd bezig zou zien, wist ze dat dat Andy geen goed zou doen.

En Todd al helemaal niet.

Een smalle lichtbundel viel over de garage. Todd was thuis en Judi prevelde een schietgebedje, dat hij ver genoeg de oprit op zou rijden om te zien dat Rip in de schuur was.

Maar dat deed hij niet.

Alstublieft, Heer. Niet vanavond.

Judi wierp een snelle blik op de schuur, waarbij het bandje van haar nachtjapon van haar linkerschouder gleeed. Ze duwde het omhoog en liep vervolgens door de woonkamer om Todd op de veranda te begroeten. Hij liep haar rakelings voorbij, maar had in elk geval niets hatelijks te zeggen. Judi snoof de geur van whisky op toen hij langsliep, maar was dankbaar dat het niet het parfum van een andere vrouw was. Die geur had ze het afgelopen jaar maar al te vaak opgesnoven.

Todd liep regelrecht naar de keuken.

‘Je eten staat in de oven,’ zei ze en ze liep achter hem aan. ‘Ik pak het wel even voor je.’

Hij zei niets. Hij liep naar de kast waar hun drankvoorraad gewoonlijk stond, maakte het deurtje open en deed het toen snel weer dicht. Vervolgens keek hij in de koelkast, met zijn rug naar haar toe en schudde langzaam zijn hoofd. ‘Ook al geen bier?’

‘Ik heb niks gekocht. Ik dacht dat –’

‘Jij kunt ook niks, hè?’

‘Ik dacht dat je niet meer zou drinken thuis.’

‘Nou, dat heb je dus verkeerd gedacht.’ Hij keek naar haar, harteeloos en gemeen, en er kroop een rilling van angst over Judi’s rug.

Ze vroeg zich af met wie hij had zitten drinken, maar dat kon ze hem nu maar beter niet vragen. Dus liep ze naar het fornuis en draaide het gas onder de pan met kokend water uit. Ze trok een ovenwant aan waar het woord *LOVE* op geborduurd was en trok het ovendeurtje open. Ze haalde het hete bord eruit, trok het aluminiumfolie er vanaf en draaide zich om. Ze schrok toen hij vlak voor haar bleek te staan. Ze liet het bord vallen, zodat het op de vloer viel en in drie stukken brak terwijl de saus over haar blote voet gutste.

Onmiddellijk bukte ze zich om het op te rapen, maar hij pakte haar bij haar schouders en hield haar tegen. Hij haalde zijn schouders op, lachte even en legde toen behoedzaam zijn hand tegen haar hals. Judi proefde een sprankje hoop in zijn glimlach en in zijn verrassend tedere aanraking. Het deed haar denken aan de oude Todd. *Haar* Todd.

Zijn hand was zacht en het voelde zo goed toen hij haar streelde. Ze deed haar ogen dicht, glimlachte en vleide zachtjes haar hoofd in zijn hand. Hoop welde op in haar hart. Misschien hadden ze vanavond eindelijk weer eens een *goede* avond samen, een avond waarop ze elkaar weer wisten te vinden. Een avond vol herinneringen aan alles wat goed was tussen hen. Ze legde haar hand over de zijne en Judi voelde zijn duim over haar kin naar de andere kant van

haar hals glijden. Ze sloeg haar handen om zijn middel. Todds vingers gingen langzaam heen en weer over haar kin, maar toen ze zuchtte, hield hij ermee op.

Ze keek hem aan en onmiddellijk zag ze het in zijn ogen.

Die blik. Zo vol haat. Haar hart kromp ineen.

Hij kneep zijn vingers vast om haar keel, terwijl hij haar achteruit duwde en haar klem zette tegen de koelkast.

‘Nee,’ zei ze met verstikte stem en ze probeerde zijn hand weg te trekken. De koelkast voelde koud aan door haar ragdunne nachtjapon, zelfs al gloeide haar hele lichaam. ‘Andy... woonkamer.’

Todd liet haar abrupt los en Judi bracht haar handen naar haar keel, bukte zich en snakte naar adem. Zodra ze in staat was zich te bewegen, strompelde ze naar de opening die de woonkamer van de keuken scheidde en keek naar Andy. *Gelukkig, hij slaapt nog.* Ze zou het niet kunnen verdragen als hij zag hoe gemeen zijn vader haar behandelde. Hij zou het niet begrijpen...

Judi draaide zich om, maar bleef op veilige afstand van haar man staan. Hij stond bij het fornuis, vreemd stil, zijn nek en schouders stijf van frustratie.

‘Er staat nog meer eten in de koelkast,’ zei ze nerveus en ze wreef over haar hals. ‘Ik zal snel de vloer schoonmaken en dan maak ik een bord eten voor je klaar. Het is zo warm.’

Todd draaide zich langzaam om, leunde tegen het fornuis en schudde zijn hoofd met iets wat op pure walging leek. ‘Waarschijnlijk verknaal je dat ook weer.’

Ze keek hem aan. Misschien was het allemaal wel haar fout. Misschien was zij verantwoordelijk voor wat er van Todd was geworden. Voor wat er van haar was geworden. Van *hen*.

‘Je hebt gelijk,’ zei ze, in een poging hem tegemoet te komen. ‘Ik kan waarschijnlijk niet eens het eten fatsoenlijk op het bord scheppen. Maar ik kan het proberen. Ik wil gewoon dat je me nog een kans geeft, Todd.’

Todd sloeg zijn armen over elkaar. ‘Gaan we bijdehand doen?’

‘Ik doe helemaal niet bijdehand.’

Todd reikte achter zich en pakte het handvat van de pan met water.

‘O, dat is voor de paaseieren,’ zei ze. ‘Ik wilde ze –’

Te laat zag ze wat hij van plan was. Ze deed een stap naar achteren, de woonkamer in, maar Todd had het kokendhete water al naar haar toe gesmeten. Het vormde een boog in de lucht en raakte de rand van haar linkerbeen en -heup.

Judi gilte, kromp ineem en bracht haar handen naar haar heup, overweldigd door de pijn, terwijl ze vocht om niet buiten bewustzijn te raken. Ze keek Todd vol ongeloof aan en terwijl ze hem beurtelings scherp en wazig zag, meende ze een vreemde blik van berouw op zijn gezicht te zien.

Op dat moment zag ze Rip achter hem binnenkomen.

‘Ik wist het niet,’ zei Todd. ‘Ik wist niet dat Andy –’

Rip pakte Todd bij zijn kraag en stak zijn vuist op, klaar om hem een stomp te verkopen. Judi wendde haar blik af en drukte haar hand op de plek die het meeste pijn deed.

Daar ontdekte ze een handje, vastgeklemd om haar bovenbeen.

Andy.

Verbijsterd draaide ze zich om en toen zag ze hem. Hij liet haar been los en zijn handjes trilden voor zijn gezicht. Zijn mooie, blauwe ogen waren groot van schrik en zijn mond stond open. De huid aan de zijkant van zijn gezichtje begon te veranderen. Eerst nat, toen rood en rauw.

Zijn hele lijfje trilde, maar hij maakte geen geluid.

Ze hadden hem waarschijnlijk wakker gemaakt en toen was hij naar haar toe gekomen. Hij moest achter haar hebben gestaan en naar Todd hebben gekeken, precies op het moment dat Todd het water naar haar toe had gegooid.

Toen ze hem optilde, vergat ze haar eigen pijn.

Op dat moment begon Andy eindelijk te gillen.

Het was het meest angstaanjagende geluid dat ze ooit had gehoord.

1

Elf jaar later

Heather had haar auto zo ver mogelijk bij St. Paul's Church vandaan geparkeerd. Ze sliep half en hoopte dat er geen snelheidsovertreder voorbij kwam die de radarapparatuur in gang zou zetten. Ze zat hier al ruim een uur, haar hoofd op de rand van het open raampje geleund en staarde dromerig naar de volle maan. Achter haar waaiden zachte windvlagen vanaf het Eriemeer landinwaarts, bliezen lokken van haar bruine haar over haar wang en bekoelden het zweet in haar hals.

Ze ging rechtop zitten en wierp een blik op het klokje van het dashboard. Het was even na vieren, dus over een kleine twee uur zat haar dienst erop. Het was weer een rustige nacht geweest, met alleen een paar routine aanhoudingen, en één die wat minder routine was. Ze lachte hardop toen ze eraan terugdacht. Ze zag nog steeds de blik op het gezicht van de jongens – geen van allen ouder dan zeventien – toen ze hen had gedwongen de resterende negen blikjes bier aan de kant van de weg leeg te gieten. Ze had de drie naar huis gebracht en was vervolgens teruggekeerd om een parkeerbon onder de ruitenwisser van de auto te stoppen als onderdeel van de geïmproviseerde schuldbekentenis van de chauffeur die daar berouwvol mee had ingestemd. Dat was het leuke van haar baan als politieagent van dit stadje. Deels vrede-stichter. Deels dorpsmoeder.

Heather geeuwde, leunde voorover, legde haar kin op het stuur en keek weer omhoog naar de maan. Het leek wel of hij vannacht

anders scheen dan normaal. Hij zweefde als het ware boven de boomgrens die de zuidelijke grens vormde van de gemeente Bening, als voorbode van een lange, hete, zwoele zomer. Heather wist zich getroost door de vredige gloed die hij over het kleine stadje wierp.

Haar radio kwam krakend tot leven en ze schrok op. 'Waar ben je, Heather?'

Het was Natalie, vanuit de meldkamer.

'Aan het uitrusten bij de St. Paul's Church,' antwoordde Heather en ze hield de radio tegen haar wang. 'Het is de enige plek in de stad waar het niet zo bloedheet is. Niet te geloven dat het pas begin juni is.'

De radio kraakte even en toen klonken Natalies woorden zo duidelijk dat het leek alsof ze achter in de auto zat.

'Ga zo snel je kunt naar Old Parker Road 1252! Zo snel als je kunt!'

'Oké,' zei Heather. Ze ging rechtop zitten en startte de auto. Er waren maar vijf politieagenten in het hele korps en het hoofdbureau maakte via de radio zelden of nooit gebruik van het officiële vakjargon. 'Wat is er aan de hand?'

'De vrouw die daar woont, heeft melding gemaakt van een inbreker. Zij en haar kinderen zijn nu buiten.'

'Ik ben onderweg,' zei Heather, terwijl ze naar links en naar rechts keek.

'Heather...'. De toon in Natalies stem was veranderd, van bezorgd naar moederlijk.

'Ja?'

'Hij zou wel eens gewapend kunnen zijn. Wees voorzichtig.'

Heather had het gevoel alsof er een koude hand om haar hart werd gelegd. Ze deed haar ogen dicht en probeerde te slikken. Haar voet voelde zo zwaar aan dat ze hem niet van de rem kon tillen. Haar mond was kurkdroog en ze keek paniekerig om zich heen. Ze kon niet anders dan aan haar vader denken.

Haar ogen richtten zich weer op de maan. Maar die was veranderd.

De zachte gloed, de belofte van de op handen zijnde zomer, was verdwenen. Hij paste nu beter bij zwarte katten en verklede griezels op Halloween, dan bij het begin van de zomer in het zuidoosten van Michigan. De gloed was spookachtiger, een gelige nevel die de punt van de kerktoren omlijnde zodat hij groot genoeg leek om een gat te boren in haar zorgvuldig verzegelde doos herinneringen.

Ze schudde ze van zich af. *Je moet aan het werk, dame. Kom op!*

Heather draaide langzaam West Jefferson Avenue op, de tweebaansweg langs het meer. Ze deed het zwaailicht aan, drukte het gaspedaal dieper in en toen de snelheidsmeter de honderdvijftig was gepasseerd, hoorde ze alleen nog maar de wind en het onophoudelijke getik van insecten die zich dood vlogen tegen de voorruit van de surveillancewagen.

Omdat er verder geen verkeer op de weg was, arriveerde ze binnen vijf minuten bij Old Parker en draaide daar de dicht beboste weg op. De lucht voelde klam en massief aan, ook al stond haar raampje open. Ze deed het zwaailicht weer uit en trapte op de rem zodat de wagen snel vaart minderde. Terwijl ze probeerde om de gaten, waarmee Old Parker bezaaid was, heen te manoeuvreren, namen de banden van de surveillancewagen heel wat kiezelsteentjes op.

Natalie had haar wel het adres gegeven, maar het leed geen twijfel welk huis er bedoeld werd, aangezien er maar één huis aan deze doodlopende weg stond.

Zo lang Heather zich kon herinneren, was dit huisje met niet meer dan twee kamers een doorgangshuis geweest voor mensen in de bijstand waar de politie regelmatig moest komen opdraven vanwege huiselijk geweld. Maar die huisbezoeken hadden haar nooit zo veel gedaan. Het liep er meestal op uit dat iemand de verplichte twintig uur in de cel doorbracht om zijn roes of wat dan ook uit te slapen, voordat hij weer naar huis mocht voor iets wat veel weg had van de volgende ronde in de boksring.

Maar deze oproep was anders. Dit was er zo een waarbij iets heel ergs kon gebeuren, omdat Natalie die vreselijke zeven woorden

had gebruikt. Woorden die ze nog nooit eerder had gehoord in de twaalf jaar dat ze nu bij het politiekorps van het stadje Benning werkte.

Hij zou wel eens gewapend kunnen zijn.

Heather dacht aan de nieuwe huurders en besepte opeens dat ze er nog niet was geweest sinds zij daar woonden. Ze had hen een paar keer in de kerk gezien en had daar vernomen dat zij de nieuwe huurders van het huis aan Old Parker waren. De jonge moeder zat bijna de hele dienst met haar hoofd gebogen. Waarschijnlijk bad ze voor een nieuw begin of genoot ze simpelweg van een uurtje zonder haar drie kinderen – dezelfde boefjes die er inmiddels berucht om stonden dat ze de crècheruimte van de kerk hadden verbouwd.

De vrouw was stil en droeg elke week dezelfde oude, beige jurk, die wel een grondige wasbeurt kon gebruiken en die niet in staat was de tatoeages op haar hals en armen te verbergen, die getuigden van een verleden dat de vrouw zelf blijkbaar het liefste wilde vergeten. Een keer had Heather naar haar geglimlacht toen ze de kerk binnenkwam, maar de vrouw had instinctief een hand voor haar mond geslagen om de tanden te verbergen die niet om aan te zien waren na jarenlang drugsgebruik.

De meeste kerkgangers wisten dat de vrouw iedere week alles wat er op de koffietafel overbleef, na afloop van de dienst verzamelde. Ze wachtte tot de meeste gemeenteleden weg waren en keek dan schichtig om zich heen om te zien of iemand haar in de gaten hield. Vervolgens stopte ze de koekjes, kaas, broodjes of wat er ook maar over was in grote plastic zakken en maakte dat ze weg kwam.

Dus wie haalde het in zijn hoofd om een vrouw als zij te overvallen? Een vrouw die niets had wat de moeite van het stelen waard was? Haar ex-man? Een ex-medeplichtige?

Heather reed stapvoets verder en probeerde de verlaten oprit te vinden die elk moment rechts van haar kon opdoemen. Terwijl ze langzaam verder reed, gleden de lichtbundels van de koplampen

over de boomtakken die aan beide kanten over de weg hingen en haar het misselijkmakende gevoel gaven in een tunnel te rijden.

Ze zag de brievenbus en zette haar voet op de rem. Even bleef ze stilstaan, tuurde door de met insecten besmeurde voorruit naar de weg en wachtte geduldig om te zien of ze iets zag bewegen. Toen zette ze haar auto aan de kant van de weg. Ze klapte haar holster open en betastte met haar vingers de bovenkant van het pistool. Die aanraking alleen al bezorgde haar een kurkdroge mond.

Ze liet de koplampen aan en stapte uit de auto.

Ondanks het nachtelijke uur was het nog steeds warmer dan dertig graden buiten, zodat voor haar gevoel zo'n beetje ieder insect op de hele aardbol hierheen was gekomen voor een ochtendvlucht. Het enige wat ze hoorde waren de krekels en even later een scheepshoorn ergens op het meer.

Heather deed een paar stappen in de richting van de brievenbus toen ze iets hoorde. Wat het ook was, het was over een paar takken die op de grond lagen, gerend en vervolgens stil blijven staan. Ze richtte haar pistool met beide handen en deed een paar stappen achteruit. Toen wachtte ze en luisterde weer.

Opnieuw bewoog er iets. Dichterbij deze keer en luider.

En toen zag ze hen.

Het leken wel spoken zoals ze uit het donker de uitlopers van de koplampen in liepen. Ze kwamen recht op haar af, midden over de weg. Heather liet haar pistool zakken. Het was de vrouw van de kerk. Ze had een baby in haar armen en haar andere twee kinderen hielden zich angstvallig aan haar vast.

'Is er iemand gewond?' vroeg Heather.

'Nee,' zei de vrouw hijgend. Het was voor het eerst dat Heather haar stem hoorde. Een iele stem, die niet hoorde bij ruw volk, maar eerder bij een klein bang meisje. Het was ook voor het eerst dat Heather de vrouw zonder make-up zag. Haar wangen waren pokdalig en nat van de tranen die glinsterden in het felle licht. Heather deinsde terug en vroeg zich opnieuw af wat een inbreker nu te zoeken had bij de armste vrouw van de hele stad.

‘Hoe heet je?’ vroeg Heather.

‘Becky,’ zei de vrouw.

‘Becky, ik wil dat je achter de auto gaat zitten en dat je je daar schuilkhoudt. Ik heb geen ruggensteun.’

‘Is goed,’ zei ze.

Heather stak haar hand door het raampje aan de bestuurderskant en deed de verlichting uit. Ze ging achter de auto staan en wierp een blik over haar schouder op de brievenbus. Ze zag niets. Het was nu aardedonker, maar haar ogen wenden er al snel aan.

‘Is hij weg? Of is hij nog in huis?’

‘Volgens mij is hij er nog.’

‘Waarom?’ vroeg Heather. ‘Waarom is hij er nog steeds?’

‘Geen idee,’ antwoordde ze. ‘En hij had iets in zijn hand. Ik was bang dat het een pistool was.’

Nee, dacht Heather. Lieve Heer, nee.

De kleine jongen op de arm van de vrouw keek Heather aan. Hij was misschien een jaar en hij knipperde langzaam met zijn grote, ronde ogen. Hij leek volkomen op zijn gemak. De twee andere kinderen huilden nog steeds en hielden zich nog stevig vast aan de roze pyjamabroek van hun moeder.

‘Er is een slechte man in ons huis,’ zei de oudste jongen. Heather vermoedde dat hij een jaar of vijf was. ‘Ik wil hem niet in mijn huis.’

‘Ik wil dat jij op je hurken gaat zitten, heel dicht bij je moeder,’ zei Heather. ‘Hoeveel deuren bieden toegang tot het huis?’

‘Twee maar,’ antwoordde de vrouw.

‘Heeft het een kelder?’

‘Nee.’

‘Goed. Verroer je niet.’

De vrouw knikte gehoorzaam, bukte zich en ging op de kiezelstenen zitten. Ze zette de baby op haar andere arm en de twee andere kinderen knielden naast haar, hun hoofdjes op gelijke hoogte met de achterbumper.

‘Het komt allemaal goed,’ zei Heather en ze streek met haar hand over de schouder van de vrouw.

‘Ik heb vandaag mijn uitkering geïnd,’ zei Becky. ‘Het geld zit in mijn portemonnee. Ik neem aan dat hij daarnaar op zoek is. Wat moet ik beginnen als hij het meeneemt?’

‘Dat geld is voor onze boodschappen,’ zei de kleine jongen. Hij keek naar zijn zusje, zo te zien een jaar jonger dan hij en ze knikte instemmend.

‘Maak je daar maar geen zorgen over,’ zei Heather.

Het kleine meisje leunde tegen haar moeders schouder en keek Heather aan. ‘Zeg alstublieft tegen hem dat hij weg moet gaan.’

Heather kwam overeind en draaide zich weer om naar de brievenbus. Ze was niet meer bang. De manier waarop het jongetje ‘boodschappen’ had gezegd, had de doorslag gegeven tussen vluchten of vechten.

Ze keek knarsetandend naar de vrouw en was vreemd genoeg blij met de hete golf van woede die door haar aderen stroomde. Deze arme vrouw was niet zomaar een getatoeëerde junk die probeerde haar leven weer op de rails te krijgen. Ze had Gods hulp ingeschakeld. En nu dreigde deze kerel haar weer in de wurggreep van de angst te nemen.

Heather stopte haar pistool terug in de holster en opende met een snelle beweging het portier aan de chauffeurszijde van de surveillancewagen. Ze boog zich voorover en griste het geweer uit de houder. Vervolgens smeed ze het portier weer dicht en trok aan het voorhout van het wapen. Even keek ze omhoog en had het gevoel dat die vreemde maan haar gewoon in de gaten hield.

Dit doe ik voor jou, papa.

Ze controleerde de veiligheidspal van het geweer en liet het voorhout weer los, waardoor de eerste kogel in de loop terechtkwam. Ze liep snel langs de rechterkant van de weg totdat ze de brievenbus gepasseerd was en aan het begin van de oprit stond. Nu kon ze het huis zien. Het was niet meer dan een schaduw, een zwart vierkant, verstopt tussen de bomen. Heather stak het grasveld over naar de voordeur. Op haar tenen liep ze naar een stel struiken bij het voorraam en wierp voorzichtig een blik in het huis. Het was te

donker binnen en ze keek over haar schouder naar de oprit en toen weer omhoog. Haar hart begon sneller te slaan en toen ze adrenaline door haar lichaam voelde stromen, wist ze dat ze er klaar voor was.

Ze bukte zich tot onder de vensterbank van het voorraam en sloop de veranda op. De voordeur stond open en het enige wat haar scheidde van de eerste mogelijke confrontatie met een inbreker – een *gewapende* inbreker – was een hordeur met een gat ter grootte van een softbal in het gaas.

Ze luisterde. Ze wachtte. Ze hoorde niets.

Oké, maatje, dacht ze. Het spel gaat beginnen.

Ze drukte met haar duim tegen de deurklink en hield haar adem in. Gelukkig maakte de deur geen geluid en langzaam duwde ze hem open. Ze leunde ertegen en tilde het geweer op, zodat de lange, donkere loop eerder binnen was dan zij. Ze wachtte weer even en stapte toen naar binnen, onmiddellijk begroet door de stank van schimmel en vieze luiers. Behoedzaam sloot ze de hordeur achter zich, maar de klik die dat veroorzaakte voelde als een ijzige hamer tegen haar hart. Ze haalde diep adem en wachtte.

Het was tijd om stil te zijn. Om zich niet te verroeren.

Ze hoorde helemaal niets. De kolf van het geweer hield ze stevig tegen haar wang gedrukt, zodat de loop zich precies op ooghoogte bevond. In het maanlicht dat door de ramen naar binnen scheen, zag ze een paar meter bij haar vandaan een box staan, midden in de woonkamer. Daaromheen, verspreid over het dunne vloerkleed, lag een verzameling barbiepoppen, een dekentje en een tuitbeker zonder deksel. Achter de box stond een bank die een eindje van de muur vandaan getrokken was. Bij nader inzien bleek die bank het *enige* meubelstuk in de woonkamer te zijn. Er waren geen stoelen, geen tafels, geen andere vorm van aankleding. Het enige wat ze op de muren zag waren drie gaten op ooghoogte, vlak achter de bank, ongeveer zo groot als een vuist.

Ze doorzocht met haar ogen de rest van de kamer en liet haar blik vervolgens naar rechts gaan, naar de aangrenzende keuken.

Ook daar was niemand. Als hij nog in huis was, was hij waarschijnlijk in het smalle gangetje tussen de woonkamer en de keuken. Het scheidde het huis als het ware in tweeën en liep zo te zien door naar de achterkant van het huis.

Ze liep om de box heen naar de andere kant van de gang. Ze liet haar geweer zakken, haalde nog eens diep adem en keek toen voorzichtig om het hoekje.

Niets.

Ze bracht haar geweer weer omhoog en zette een stap in de gang, waarbij de vloer kraakte. Als er iemand in huis was, moest hij dat hebben gehoord, dus dook ze ineen, wachtte en luisterde.

Stilte. Was hij al weg?

Ze kwam weer overeind en zette een paar stappen. Een meter of drie rechts van haar zag ze de contouren van de achterdeur. Aan het einde van de hal bevond zich zo het leek een badkamer en iets daarvoor, aan de linkerkant, lag de enige slaapkamer die het huis rijk was.

Ze liep langs de achterdeur en kwam bij de slaapkamer, waar ze even bleef staan voordat ze het geweer weer tegen haar wang legde. Voorzichtig keek ze om het hoekje van de deur en ook hier zag ze niets. Ze ademde in en weer uit. Hij was weg.

Heather liep verder door de gang naar de badkamer.

Op dat moment hoorde ze de vloer achter haar kraken. Ze had het gevoel alsof er een hand om haar keel werd gelegd en draaide zich om.

Hij stond vlak voor haar.

‘Verroef je niet!’ gilte ze en ze richtte het geweer op zijn borst.

Hij bleef doodstil staan.

Heather vroeg zich af hoe ze hem over het hoofd had kunnen zien toen ze het huis was binnengekomen. Hij moest in de keuken geweest zijn, of achter de bank en haar al die tijd in de gaten hebben gehouden.

Alles wat hij aanhad – shirt, schoenen, broek, handschoenen en bivakmuts – was zwart. Hij was niet meer dan een donker silhouet,

die aan de andere kant van de hal bij de keuken stond met zijn armen langs zijn zij.

Heather wachtte tot hij in beweging kwam. Wilde dat hij in beweging kwam. Maar dat deed hij niet en ondanks het duister zag ze dat hij iets in zijn rechterhand had.

‘Laat vallen!’ gilte ze.

Dat deed hij en het viel bijna geruisloos op het tapijt.

‘Handen omhoog!’

Hij keek haar een paar seconden indringend aan en boog zijn hoofd naar zijn linkerschouder. Toen stak hij zijn handen omhoog tot vlak boven zijn hoofd.

Heather kon amper ademhalen. Haar hart leek wel een konijn dat tegen de binnenkant van zijn kooi trappelde en wat ze hem wilde toeschreeuwen kwam er slechts fluisterend uit. ‘W-wat doe je hier?’

Hij bewoog zijn hoofd heel langzaam van de ene naar de andere kant en hield het toen stil. Hij stak zijn rechterarm iets verder omhoog, zijn zwarte handpalm open naar het plafond gericht.

‘Wat doe je hier?’ herhaalde Heather, luider deze keer. Ze proefde de wanhoop in haar eigen stem en dat maakte haar zwak. ‘Waarom zij?’

De man keek haar alleen maar aan. Hij strekte zijn hals uit, zodat het maanlicht dat door het raam van de achterdeur naar binnen scheen, zijn donkere ogen achter het masker extra glans verleende. Daardoor leek hij minder menselijk en was hij wat Heather betrof verantwoordelijk voor elke nachtmerrie die ze ooit had gehad. Hij kwam een stap dichterbij.

‘Blijf daar staan!’ zei ze en haar vinger krulde zich om de trekker.

Hij liet zijn rechterarm zakken en wees naar haar. Hij was ongewapend, maar zo te zien niet bang. Ze stelde zich voor dat ze heel zachtjes de trekker overhaalde. Dat zou het schot zijn waar ze ruim twintig jaar op had gewacht. Het was de reden dat ze überhaupt politieagent had willen worden en de reden dat ze het doodeng vond om politieagent te zijn.

De silhouet bleef maar naar haar kijken. Hij bleef maar naar haar wijzen totdat hij knikte en langzaam zijn hand terugtrok. Toen hief hij zijn vingers op naar het plafond en maakte zoiets als een kruis-teken in de lucht.

Heather liet haar geweer zakken en had het gevoel dat ze zich onder water bewoog.

Wie is die vent?

Hij liet zijn handen langs zijn lichaam zakken en liep langzaam de hal door. Hij kwam recht op haar af.

Ik kan niet schieten. Hij weet dat ik niet kan schieten.

‘Stop,’ fluisterde ze en ze tilde haar geweer weer op.

Maar hij negeerde haar en liep gewoon door. Hij stopte pas toen hij bij de achterdeur was, een meter voor haar en pakte toen de deurklink beet.

Ze richtte het geweer op de zijkant van zijn hoofd. ‘Wie ben je?’

Hij zei niets, wierp haar nog een laatste, lange blik toe en liep toen naar buiten.

Heather liet zich op een knie zakken. Ze staarde naar de openstaande deur en probeerde zich te concentreren op haar ademhaling. Haar handen trilden zo hevig dat ze amper haar geweer kon vasthouden.

Ze wist niet hoeveel tijd er was verstreken voordat ze eindelijk opstond en de lichten aandeed. Onzeker verstevigde ze de grip om haar geweer en liep het huis uit, de oprit af naar de donkere weg. De vrouw en haar kinderen hadden geen vin verroerd.

‘Hebben jullie iets gehoord?’ vroeg ze. ‘Hij is niet hierlangs vertrokken, hè?’

De vrouw en de oudste van de drie kinderen schudden hun hoofd.

‘Hij is weg,’ zei Heather. ‘Waarschijnlijk het bos in gegaan. Ik wil jullie vannacht ergens anders onderbrengen, maar eerst ga ik samen met jullie naar binnen om te zien wat hij heeft meegenomen. Probeer nergens aan te komen.’

De vrouw kwam snel overeind. ‘Alstublieft, God. Niet mijn geld.’

‘Hoeveel zou er eigenlijk moeten zijn?’ vroeg Heather trillend. De inbreker had het ongetwijfeld meegenomen.

‘Bijna \$300.’

Heather nam de baby op haar arm en Becky nam haar doods-bange kinderen bij de hand. Samen liepen ze terug naar het huis.

Eenmaal binnen zette ze de baby in de box en de moeder zette de twee andere kinderen aan de keukentafel. Heather en de vrouw liepen de hal door, beiden een beetje bang, alsof de man ieder moment kon terugkomen. Toen ze langs de achterdeur liepen, kon Heather zich wel voor haar hoofd slaan dat ze die schurk had laten ontkomen.

Waarom heb ik hen meegenomen, het huis in? Stel dat hij terugkomt?

Ze liepen de slaapkamer in, deden het licht aan en zagen de portemonnee van de vrouw op het bed liggen. Becky wierp zich erop. De ritssluiting was dicht, wat goed nieuws zou kunnen betekenen. Verder leek er niets in de kamer overhoop te zijn gehaald. Was het wel een inbreker geweest? Misschien was het een vorige huurder die iets kwam ophalen wat hij ergens verborgen had. Of misschien was het een of andere gek die gewoon even binnen wilde kijken bij een onschuldige vrouw en haar kinderen. *Een gek die een kruis slaat.*

Becky's ogen lichtten op toen ze in haar beurs keek. ‘Het geld is er nog.’

‘Fijn,’ zei Heather. ‘Dan kijken we samen nog even of er iets ontbreekt in de woonkamer en de keuken.’

De vrouw ging haar voor, maar opeens bukte ze zich. ‘Wat is dit?’ vroeg ze. Ze kwam overeind, met haar rug naar Heather toe.

‘Wat?’ vroeg Heather en ze liep om haar heen.

Becky's handen begonnen te trillen.

‘Wat?’ herhaalde Heather, keek haar zijdelings aan en kwam een stap dichterbij.

Het was een bruine, papieren zak. Aan de zijkant zat een scheur zodat ze konden zien dat er geld in zat.

‘Dat moet wel een paar duizend dollar zijn,’ zei de vrouw, met een hoopvolle blik in haar ogen en een heel andere klank in haar stem.

‘Kende je die man?’ vroeg Heather en ze herinnerde zich opeens dat de silhouet iets in de gang had laten vallen. Opnieuw bedacht ze dat hij misschien was teruggekomen om op te halen wat hij ooit ergens had verstopt...

‘Nee,’ zei Becky. ‘Had ik geweten...’

Ze hoefde haar zin niet af te maken. Heather begreep zo ook wel wat ze dacht. Als iemand in het stadje Benning een paar duizend dollar kon gebruiken, dan was het deze jonge vrouw wel. ‘Ik neem aan dat dit niet jouw geld is, hè?’ vroeg Heather.

‘Was het maar waar.’

‘Ik bewonder je eerlijkheid,’ zei Heather.

Ze liepen de woonkamer in en Heather bleef bij de box staan en aaide de baby over zijn hoofdje. Hij had een lege fles in zijn handje en Heather glimlachte. ‘Volgens mij wil deze jongeman wat drinken.’

‘Dat is goed,’ zei Becky vanuit de keuken.

Heather hoorde haar adem stokken.

‘Wat is er toch aan de hand?’ vroeg de vrouw.

Heather keek naar haar. Becky stond voor de koelkast, hield de deur open en keek alleen maar, haar ogen vol tranen.

Heather liep snel naar haar toe. ‘Wat is er aan de hand?’

‘Zijn die echt?’ vroeg Becky.

‘Wat?’ vroeg Heather.

De vrouw wees naar het middelste schap. Een stapel cadeaubonnen met een elastiekje erom lag naast een pak melk. De kaart die bovenop lag was donkergroen met de woorden *Food Village* er in felgekleurde letters op gedrukt.

‘Is dit een grap?’ vroeg Becky.

Heather haalde een zakdoek uit haar zak en pakte de stapel kaarten uit de koelkast. Ze haalde het elastiekje eraf en bekeek de kaarten aandachtig. In de rechterbovenhoek van elke kaart stond in heldergeel \$100.

‘Het zijn volgens mij wel vijftig kaarten,’ zei Heather en ze hield er een onder de keukenlamp. ‘En volgens mij zijn ze allemaal echt.’

‘Wie heeft ze daar neergelegd?’ vroeg Becky.

‘Diezelfde man, neem ik aan,’ antwoordde Heather.

‘Dat slaat toch nergens op.’

Heather keek om zich heen. Het was een puinhoop in huis, maar die was veroorzaakt door de kinderen, niet door een inbreker. ‘Is er iets weg, denk je?’

‘Ik geloof het niet,’ zei Becky. Ze glimlachte en schudde haar hoofd. ‘Mag ik nog een keer in de slaapkamer gaan kijken?’

‘Ga je gang,’ zei Heather. ‘Probeer alleen nergens anders aan te komen dan aan je portemonnee. Als er al vingerafdrukken op de beurs zaten, hebben we die wel zo’n beetje onbruikbaar gemaakt. Laten we proberen het daar bij te laten.’ Ze deed de koelkast dicht en liep achter Becky aan, terwijl ze het gewicht van de cadeaubonnen in haar hand voelde. Wie was die man? Wie liet er nu contant geld op de vloer achter en een stapel cadeaubonnen van de supermarkt in de koelkast? Het sloeg nergens op...

‘Dank u,’ zei de oudste jongen toen ze langsliep.

‘Geen dank, lieverd.’

Heather liep opnieuw door de hal de slaapkamer in.

‘Ook hier is niks weg,’ zei Becky. ‘Het heeft er alle schijn van dat hij hier alleen maar heeft ingebroken om iets achter te laten.’

‘Weet je zeker dat je niemand kent die zo iets zou kunnen doen? Iemand die jou zou willen helpen, maar om wat voor reden dan ook anoniem wil blijven?’

‘Ik ken bijna niemand hier in de stad,’ zei Becky. ‘En ik ken sowieso niemand met zo veel geld.’

Heather liep weer de gang in en keek naar de deur waardoor de inbreker was verdwenen.

‘Ik heb echt geen idee wat hier aan de hand is,’ zei Becky.

‘Ik ook niet,’ zei Heather.

‘Maar waarom zou hij het op deze manier doen?’ vroeg Becky. ‘Hier midden in de nacht binnensluipen. Ons allemaal de stuipen

op het lijf jagen. Waarom geeft hij me die spullen dan niet gewoon?’

‘Geen idee,’ zei Heather en ze dacht aan de manier waarop de inbreker naar haar had gekeken en hoe hij in het duister dat tussen hen in hing, een kruis had geslagen.

En toen kon ze de angstaanjagende gedachte niet tegenhouden die door haar hoofd bleef spoken.

Hij kent mij.

2

Heather reed haar truck de oprit op en zag dat Judi Kemp naast de pas geverfde, kleine rode schuur bezig was de barbecue schoon te maken. Judi draaide zich om toen de truck langs de garage reed en Heather draaide het raampje omlaag en zuchtte. Het was opnieuw warmer dan vijfendertig graden, weer zo'n stik hete dag, met een ondraaglijk hoge vochtigheidsgraad.

Heather had zich erop verheugd om Judi te helpen Andy's veertiende verjaardag te vieren met een besloten barbecue en misschien een paar glazen wijn, om zich te ontspannen na een vreemde nacht en een lange week.

'Waar is Andy?' riep Heather.

'Daar.' Judi wees naar het grote, witte huis dat helemaal alleen aan het eind stond van wat de plaatselijke bevolking 'Ripleys Land' noemde. Een lap grond van honderd twintig hectare met bomen en maïsvelden die zich uitstreckte over de noordoostelijke uithoek van de gemeente Benning. De oude boerderij was al ruim een eeuw in bezit van Judi's familie en het uitzicht vanaf de veranda aan de achterkant van het huis was ongetwijfeld het mooiste, niet alleen van heel Benning, maar van de wijde omtrek. Het enige wat het huis scheidde van Canada waren een paar kleine eilandjes en het smalste stuk van het Eriemeer.

Andy zat op zijn minibike – een opgelapte oude Honda 70 – en reed over de laag kiezelstenen van de oprit. Hij droeg een korte spijkerbroek, een motorhelm en een lichtblauw T-shirt dat was doorweekt van het zweet.

'Wauw,' zei Heather. 'Van wie heeft Andy die nieuwe helm gekregen?'

‘Van Rip,’ zei Judi. Ze haalde een hand over haar hals en liet de staalborstel op het rooster van de barbecue vallen. Ze was lang en slungelig, net als haar zoon. Toen Judi uit de schaduw trad, leek ze nog magerder en in het zonlicht leek haar melkboerenhondenhaar wel strokleurig. ‘Rip zei dat die oude helm de nieuwe crossmotor niet waard was. Wacht maar af. Het is ongelofelijk.’

Het was Andy’s officiële bevordering van een kindermotor naar een echte motorfiets – een oude Kawasaki crossmotor die Rip in het geheim had opgevoerd.

‘Waar is ie?’ vroeg Heather.

‘In de garage,’ zei Judi. ‘Andy weet nog van niks.’

Heather stak haar hoofd uit het raampje en keek nog een keer naar Andy die over het gazon scheurde en vervolgens een rondje reed achter haar truck. De nieuwe helm leek wel van een filmset te komen. Hij reikte tot halverwege zijn keel en was gemaakt van glanzend zwarte kunststof. Het vizier dat de kleine opening in het midden van de helm bedekte was ook zwart en gaf een van de meest verlegen kinderen van de hele stad een stoer voorkomen.

‘Waar heeft Rip dat ding vandaan weten te toveren?’

‘Hij heeft hem online besteld,’ antwoordde Judi. ‘En het heeft hem een paar weken salaris gekost.’

Andy stopte de minibike naast de truck en Heather sprak haar bewondering uit voor zijn nieuwe hoofddekseel. ‘Verbrand je niet levend onder dat ding?’ vroeg ze.

Andy deed de helm af en zijn schouderlange bruine haar zat samengeklit tegen zijn wangen en hals waar het extra zijn best deed om te doen waarvoor het zo lang geworden was – het litteken op zijn gezicht bedekken.

‘Hallo, Heather,’ zei hij zachtjes, trok de oordopjes uit zijn oren en drukte op het aan- en uitknopje van zijn iPod. Heather kon zich niet heugen wanneer ze hem voor het laatst twee zinnen achter elkaar had horen zeggen, tenzij hij ruziemaakte met zijn moeder.

‘Blij dat de zomervakantie begonnen is?’ vroeg Heather.

Andy schoof haar vraag terzijde. De zomervakantie was pas twee dagen oud. Hij zette zijn helm weer op en trok het vizier omlaag.

‘Hoe kun je ademhalen met dat ding op?’ vroeg Heather.

‘Geen probleem,’ klonk het gedempt door de helm.

‘Lieverd, daar is het toch veel te heet voor,’ zei Judi. ‘Zet hem af en ga je gezicht wassen.’

‘Mij best,’ zei Andy en hij schudde zijn hoofd. Zelfs met de helm op straalde zijn hele houding zijn gebruikelijke onverschilligheid uit. De houding die nu al jarenlang wegvrut wat er nog over was van Judi. En dat maakte het voor Heather heel moeilijk om haar mond te houden.

‘Niet zo brutaal,’ zei Judi. Ze droeg geen make-up en dat maakte haar milder, jonger en in zekere zin hulpelozer. ‘Je kunt hem straks weer opzetten als oom Rip je zijn cadeau heeft gegeven.’

Andy klapte het vizier open en staaarde haar aan. Zijn ogen leken op een paar levenloze, neonblauwe knikkers. ‘Mij best.’

Judi beet op haar lip en probeerde de situatie de baas te blijven. ‘Ga je wassen. En geef Milo zijn eten. Zorg dat hij ook genoeg water heeft.’

Andy voerde het toerental van de kleine motor op en Heathers oog viel op een versleten exemplaar van *The Catcher in the Rye* dat hij in de achterzak van zijn jeans had gestoken.

‘Bepaald geen luchtige lectuur,’ grapte Heather en ze wees naar het boek. ‘Vind je dat niet wat deprimerend?’

‘Nee,’ antwoordde Andy.

Natuurlijk niet, dacht Heather. Andy vragen of hij het boek deprimerend vond, was hetzelfde als een clown vragen of hij zich niet op zijn gemak voelde in het circus.

‘Hoeveel boeken lees je eigenlijk per week?’ vroeg Heather.

Andy haalde zijn schouders op en draaide aan de gashendel, zodat er kleine steentjes onder de achterband van de minibike opsprongen terwijl hij naar het huis reed. Tot Heathers verrassing deed hij wat zijn moeder hem had opgedragen. *Misschien had hij honger*, dacht Heather.

‘Ik denk vier of vijf boeken per week,’ antwoordde Judi voor hem. ‘Hij haalt ze allemaal uit de bieb. Iedere keer als ik zijn kamer schoonmaak, ligt er weer andere stapeltje op zijn nachtkastje.’

Heather zag Milo in de schaduw van de schuurdeur liggen. Milo was een zesjarige beagle die weigerde hondenvoer te eten en die een rode halsband droeg, bedoeld voor een twee keer zo grote hond. Hij kon ook rennen als de beste en als er een hert, auto, fiets of wat dan ook de oprit naar Judi’s huis op kwam, wist Milo de indringer steevast weg te jagen. Een paar zomers geleden was die indringer een melkwagen geweest die Milo zijn rechterachterpoot had gekost.

‘Kan Milo een beetje tegen de hitte?’ vroeg Heather.

‘Hij heeft er geen last van,’ zei Judi. ‘Hij denkt nog steeds dat hij een pup is en zwemt minstens twee keer per dag in het meer.’

‘Kon ik dat ook maar doen,’ zei Heather. ‘Tussen twee haakjes, waar was je? Ik heb geprobeerd je te bereiken.’

‘Het spijt me,’ zei Judi. ‘Mijn mobieltje ligt in huis en ik ben de hele dag weggeweest.’

‘Geeft niks. Ik kwam je alleen even vertellen dat ik wat later kom,’ zei Heather.

‘Haast je niet,’ zei Judi. ‘Rip komt hoe dan ook niet voor zessen.’

‘Prima.’

‘Prima?’ vroeg Judi. Ze trok een wenkbrauw op en keek haar plagerig aan. ‘Probeer je na al die jaren weer aan te pappen met mijn kleine broertje?’

Heather rolde met haar ogen en deed haar best om Andy te imiteren. ‘Mij best.’

Judi glimlachte en het leek warempel een echte glimlach. ‘Hoe laat denk je hier te zijn?’

‘Ik moet nog wat papierwerk afronden over een inbraak die vannacht heeft plaatsgevonden. Ken je Becky van de kerk? Die jonge vrouw met dat wat ruwe uiterlijk?’

‘O, nee,’ zei Judi. ‘Zij? Volgens mij is dat het enige gezin in de stad dat armer is dan ik.’

‘Armer dan jij?’ zei Heather. Ze grijnsde en beet op haar lip. Judi verdiende niet veel als secretaresse op Parsons Elementary School, maar ze was er evengoed in geslaagd om haar deel van Ripleys Land te behouden na haar echtscheiding. Rip en zij hadden het landgoed geërfd van hun ouders, die beiden op jonge leeftijd aan kanker waren overleden. *Bloodlines* heette het. *Stambomen*. Judi had Rips helft zelfs van hem overgenomen voordat hij naar de gevangenis ging, zodat Ripleys Land, inclusief het huis, nu helemaal van haar was. Toch begreep Heather wel wat haar vriendin bedoelde als ze zei dat het zware tijden waren. Als een schilder een schilderij zou willen maken van iemand die rijk was aan land, maar verder geen rooie cent bezat, zou Judi een geweldig model zijn.

‘Wat hebben ze meegenomen?’ wilde Judi weten.

‘Dat is het vreemde,’ zei Heather. ‘Hij heeft \$5000 aan cadeaubonnen van *Food Village* achtergelaten.’

‘Wat?’ zei Judi. ‘Wie doet nou zoiets?’

‘Geen idee,’ zei Heather. ‘Ik heb de bonnen meegenomen zodat ze op het bureau kunnen nagaan of ze niet gestolen zijn of vermist. Zo niet, dan krijgt Becky ze terug.’

‘Ik snap er niks van,’ zei Judi en ze schudde haar hoofd alsof ze probeerde het raadsel te ontrafelen. ‘Iemand heeft ingebroken en iets *achtergelaten*?’

‘Ik snap het ook niet. Nog vreemder is dat hij een hele tijd in huis is blijven rondhangen. Hij had in principe maar een paar minuten nodig om te doen wat hij wilde doen, maar hij was er nog toen ik kwam opdagen. Alsof hij wilde dat ik hem zou zien. Hij had die bonnen op heel wat andere manieren aan de vrouw kunnen geven. Dit slaat gewoon nergens op.’

‘\$5000 aan cadeaubonnen,’ zei Judi. ‘Wauw. Dat is heel wat geld.’

‘Vertel mij wat,’ zei Heather en ze wierp een blik op haar horloge. ‘Ik moet weg. Tot later.’

‘Oké. Voel je vrij om een paar van die cadeaubonnen voor mij mee te nemen.’

Heather glimlachte, keerde haar wagen op de oprit en dacht aan de bruine papieren zak die de inbreker had laten vallen. En aan het feit dat ze ervoor gekozen had die bij Becky achter te laten.

Geen cent van de \$3500 in contanten die in die zak zaten, zou terug te vinden zijn in haar politierapport.

Alleen de cadeaubonnen.

De Opdracht

Prijs paperback: € 19,95

Prijs e-book: € 12,99

Het litteken op het gezicht van de jonge Andy weerspiegelt zijn gehavende leven. Voor altijd getekend door de mishandeling van zijn vader, verschuilt hij zich achter zijn boeken en een muur van cynisme en woede. De enige die tot hem doordringt, is zijn oom Rip, die als een mentor voor hem is. Als Andy op een dag vreemde muziek uit zijn iPod hoort komen en bijna profetische boodschappen aan de mensen om hem heen geeft, is Rip ervan overtuigd dat Andy de stem van God hoort.

Ondertussen vindt er ook een serie vreemde inbraken plaats bij de minderbedeelden in de stad. In plaats van dingen mee te nemen, laat de inbreker juist dingen achter: duizenden dollars – contant of in waardebonnen.

Maar het blijft niet bij deze vreemde gebeurtenissen. Op een verlaten terrein buiten de stad ontdekken Rip en Andy een prachtige tuin met wilde bloemen, die hun een merkwaardig, maar vredig gevoel geeft. De tuin brengt diep verborgen geheimen aan de oppervlakte die mensen confronteren met hun verleden.

William Sirls (1964) was jarenlang afdelingsdirecteur van een groot bedrijf. In 2007 gaf hij zichzelf aan voor fraude en witwaspraktijken. In de gevangenis leerde hij de waarde kennen van geloof, genade en vergeving – de thema's die een grote rol spelen in zijn leven en werk.

NUR 302

ISBN 978-90-435-2374-5

9 789043 523745 >

uitgeverij

K O K

www.kok.nl